

Ν' αποσυρθεί το Νομοσχέδιο για τα δάση

ΟΧΙ ΡΕΜΟΥΛΕΣ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ»

Κάθε φορά που ένας υπεύθυνος κοινωνικός φορέας επιστημονική οργάνωση, ή συνειδητός κοινωνικά επιστήμονας επιχειρεί μια αυστηρή κι επιστημονικά τεκμηριωμένη κριτική μιας κυβερνητικής πράξης ή πρόθεσης, ασκώντας θεσμικά ή και συνταγματικά κατοχυρωμένη του υποχρέωση χωρίς καμιά σοβαρότητα κι ευθύνη χαρακτηρίζεται απ' την κυβέρνηση «αντιπολιτευόμενος» ή «δημαγωγός», λες και με τους αφορισμούς αυτούς εξορκίζονται «οι δαίμονες», της αλήθειας, του ορθολογισμού, της κριτικής επιστημονικής ανάλυσης και της Ιστορικής πείρας.

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΟΚΟΥ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ Τ.Ε.Ε.

Είναι φανερό ότι ένας υπεύθυνος κοινωνικός φορέας, επιστημονική οργάνωση ή συνειδητός κοινωνικά επιστήμονας, μπορεί να μη συμμερίζεται το μοντέλο «ανάπτυξης» που επέλεξαν οι κοινωνικές δυνάμεις που βρίσκοντας πάνω από σαράντα χρόνια στην εξουσία στην πατρίδα μας, κι ή κοινωνική του προβληματική ή οι προγραμματικές του αρχές να τον οδηγούν μέσα από διαφορετικούς δρόμους στη θεώρηση κι αντιμετώπιση των σημαντικών προβλημάτων του τόπου μας.

Έτσι, πέρα απ' την πάλη των τάξεων (που μόνο κάποιος ανιστόρητος μπόρεσε μ' αφέλεια να διαγράψει) και παράλληλα μ' αυτή, ο δημοκρατικός διάλογος είναι η μόνη θεμιτή διαδικασία με την οποία μπορούν να δοκιμαστούν στη ζωή οι θεωρητικές συλλήψεις κι οι πολιτικές πρακτικές, κι ακόμα ο βαθμός κι η ποιότητα ανταπόκρισης κάποιων συγκεκριμένων μέτρων και ρυθμίσεων σε γενικόλογες διακηρύξεις «περί προστασίας του Δημοσίου συμφέροντος».

Μπορούμε λοιπόν ν' απευθύνουμε γι' ακόμα μια φορά τη δημοκρατική πρόκληση για διάλογο, (ξεχνώντας για λίγο το πόσες φορές, συγκεκριμένες μας προτάσεις, κριτικές, κι αναλύσεις, πετάχθηκαν χωρίς να διαβαστούν καν, στον κάλαθο των αχρήστων της αυτάρεσκα και φοβισμένα μονοδιάστατης και μονοκομματικής μικροπολιτικής της Νέας Δημοκρατίας), για ν' αποδείξουμε, (και μακάρι έστω και μια φορά να διαψευδούμαστε), ποια είναι ή αντίληψη της Νέας Δημοκρατία για το διάλογο και το δημοκρατικό δικαίωμα κάθε φορέα ή πολίτη να τοποθετείται υπεύθυνα και τεκμηριωμένα στα μεγάλα προβλήματα του τόπου του και πιο πέρα, πόσο αδύναμη είναι να υπερασπιστεί επιστημονικά, κοινωνικά και πολιτικά, και το Νομοσχέδιο της «περί προστασίας των Δασών και των Δασικών εν γένει εκτάσεων».

Θεωρώντας ότι πρόσφατες δημοσιεύσεις (Δ. Ρόκου «Τα κτήματα του Δημοσίου κινδυνεύουν» Το Βήμα 21.8.79 και Ε.Δ. ΤΕΕ τ. 1064, κριτικές για το ΣΝ περί οικιστικών περιοχών, δασικού «κτηματολογίου» στην «Εξόρμηση», για τη μη θεσμοθέτηση του Εθνικού Κτηματολογίου στο Βήμα και τα Τεχνικά Χρονικά κλπ.), αποδείχνουν μια συνειδητή πρόθεση της κυβέρνησης, ν' ανοίξει σί' όνομα της «προστασίας» τους, καινούργιες ευκαιρίες για εκλογικευμένα, μεγάλης κλίμακας, επιχειρηματική ιδιωτική εκμετάλλευση θεμελιακών και στο μεγαλύτερο μέρος μη ανανεώσιμων εθνικής σημασίας και κρισιμότητας Φυσικών πόρων (όπως π.χ. η γη, οικιστική ή δασική), θα περιοριστούμε εδώ να επισημάνουμε μόνο μερικά συγκεκριμένα ερωτήματα στα οποία η κυβέρνηση κι οι

συνυπογράφωντες το ΣΝ ο καθ' ένας ξεχωριστά για το βαθμό ευθύνης του οφείλουν πειστικά και τεκμηριωμένα ν' απαντήσουν:

1. Άρθρο 6 «Υπολογισμός αξίας δασών και δασικών εκτάσεων».

- Τα δάση κι οι δασικές εκτάσεις είναι στο μεγαλύτερο μέρος τους εθνική περιουσία (και πολλοί δουλευτές ακόμη και της δεξιάς, στην ιστορική συζήτηση της Βουλής για το Κωπαιδικό ζήτημα, είχαν ρητά εκφράσει την πολιτική τους βούληση για απαλλοτρίωση των ιδιωτικών δασικών τσιφλικιών και των δασικών εκτάσεων της εκκλησίας, που παρά ταύτα επιβιώνουν σαν τέτοια μέχρι σήμερα).

- Το κράτος υποτίθεται ότι θέλει με το ΣΝ πού προωθεί η κυβέρνηση να προστατέψει τα δάση.

- Άρα, οποιαδήποτε οικοδόμηση «τμήματος δάσους», θα μπορούσε να προκύψει μόνο για το δημόσιο συμφέρον, κι αφού βέβαια εξονυχιστικά ο αρμόδιος υπουργός, θα είχε κύρια συνεκτιμήσει την κοινωνική «αξία» του δάσους, σαν ανα αντικατάστατης κι ανεκτίμητης εθνικής περιουσίας, πριν δώσει τη σχετική άδεια.

- Γιατί, λοιπόν, σπεύδει ή κυβέρνηση με καθαρά απαλλακτικά κριτήρια οικονομικής - οικοπεδικής αξίας (παράγραφος 2, σε πλήρη αντίφαση με την 1) να καθορίσει στις Γενικές Διατάξεις του Σ.Ν. πάγιες διαδικασίες ελεύθερης οικονομίας στη διαχείριση αυτού του θεμελιακής σημασίας Εθνικού πόρου;

Θα μπορούσε να διανοηθεί η κυβέρνηση καθορισμό διαδικασίας υπολογισμού της αξίας π.χ. της Ακρόπολης, των Δελφών ή πιο πεζά της Υλίκης, της Λίμνης του Μόρνου και της θάλασσας — Αιγαίου;

2. Άρθρο 7 «Συμβούλιο Δασικής Πολιτικής».

- Είναι δυνατόν στο Συμβούλιο Δασικής Πολιτικής να μη προβλέπεται αρμόδιος επιστήμονας εκπρόσωπος του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας όταν κύριο έργο του (συμβουλευτικό και γνωμοδοτικό) είναι ή προστασία κι η ανάπτυξη των δασών και δασικών εκτάσεων, που φανερά δεν αποτελούν αόριστους κι αφηρημένες λέξεις, αλλά συγκεκριμένες περιοχές, με συγκεκριμένα όρια, περιγραφές κι εμβαδά, που μετρούνται, υπολογίζονται, χαρτογραφούνται κι ελέγχονται, με συγκεκριμένες θεωρητικές και πρακτικές μεθοδολογίες από συγκεκριμένους επιστήμονες;

- Ξεχνάνε οι αρμόδιοι Υπουργοί ότι η αοριστία περι τα δάση και τα κτήματα του Δημοσίου, (συνακόλουθο της μη θεσμοθέτησης του Εθνικού Κτηματολογίου) αποτέλεσε το θερμοκήπιο στο οποίο άνθησαν και καρποφόρησαν, κάθε τύπου καταπατητές κι οικοπεδοφάγοι απ' τα πρώτα χρόνια του αγώνα για την Εθνική Ανεξαρτησία μέχρι σήμερα;

- Ξέρουν οι αρμόδιοι Υπουργοί, ότι οι κάθε φύσης παραχωρήσεις εκτάσεων του δημοσίου σε ιδιώτες για εκμετάλλευση, γίνονται χωρίς το Κτηματολόγιο, με περιγραφές του τύπου «από θέσεως Παναγίτσα αρκτικώς μέχρις θέσεως Τούμπα νοτίως, και από θέσεως Βίγλα ανατολικώς, μέχρις θέσεως Αγ. Γεώργιος δυτικώς κι ότι αυτή η περιγραφή (με την τυπική κι επαναληπτική τοπωνυμική αναφορά στον ελληνικό χώρο), μπορεί να περιλαμβάνει (ανάλογα με τη βουλιμία του εκμεταλλευτή και την αδυναμία σωστού ελέγχου απ' το κράτος), δέκα, εκατό, ή ακόμη και δέκα χιλιάδες στρέμματα.

- Κι αλήθεια, θα μπορούσε κάποιος άμεσα, κι απάνω σε αξιόπιστους υπό κλίμακα μετρητικούς χάρτες, να μας παρουσιάσει πού και πόσες δημόσιες εκτάσεις (και δασικές ακόμη) έχουν παραχωρηθεί μέχρι σήμερα για μεταλλευτική π.χ. εκμετάλλευση;

3. Άρθρο 8 «Συμβούλια Ιδιοκτησίας Δασών».

- Είναι δυνατόν χωρίς Κτηματολόγιο, τα Συμβούλια Ιδιοκτησίας Δασών (χωρίς και να συμμετέχει σ' αυτά ειδικός επιστήμονας εκπρόσωπος του ΤΕΕ, αγρ. τοπ. μηχανικός) να επιλαμβάνονται: «της αναγνωρίσεως της κυριότητας... τη αιτήσει ενδιαφερομένου ιδιώτου κλπ. επί δασών ή δασικών εκτάσεων»;

- Δεν θα ήταν πιο κομψό, τουλάχιστον με κριτήρια αστικής ηθικής, έστω και φραστικά, τα Συμβούλια Ιδιοκτησίας Δασών, πριν απ' όλα να επιληφθούν «της αναγνωρίσεως της κυριότητας του δημοσίου» πάνω στις χιλιάδες καταπατήσεις δασικών εκτάσεων του από ιδιώτες, που η κρατική ανεπάρκεια, αδιαφορία ή επιλογή έχει μέχρι σήμερα, τουλάχιστον ημινομιμοποιήσει;

4. Άρθρο 9 «Τεχνικόν Συμβούλιον Δασών».

Είναι δυνατόν να πείσει κανένα, (οσοδήποτε κι αν έχει ενοχληθεί η Κυβέρνηση απ' την υπεύθυνη κι ενεργητική καταξίωση του ρόλου του ΤΕΕ, σαν «νόμω» τεχνικού συμβούλου του κράτους, κι όχι χειροκροτητή της οποιασδήποτε κυβερνητικής επιλογής), ότι μπορεί να υπάρξει τεχνικό συμβούλιο δασών χωρίς να συμμετέχει ούτε ένας εκπρόσωπος του ΤΕΕ;

5. Άρθρο 10 «Περιφερειακά Συμβούλια και Επιτροπαί»

Είναι δυνατόν στη συγκροτούμενη «Επιτροπή Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων, η οποία είναι αρμόδια δια την επίλυση διαφορών αναφερομένων εις τον χαρακτήρα περιοχής τινός... ή εις τα όρια ταύτης», να μη συμμετέχει κανένας υπεύθυνος μηχανικός εκπρόσωπος του ΤΕΕ;

Με βάση, την κατά συρροή επιβεβλημένη, μη συμμετοχή ειδικού επιστήμονα εκπροσώπου του ΤΕΕ, σ' όλες τις επιτροπές πού αντικειμενικά — επιστημονικά νομιμοποιείται να συμμετέχει, για να διασφαλίζει τα δάση και τις δασικές εκτάσεις του δημοσίου, τουλάχιστον ως προς την ακριβή

περιγραφή, έκταση και τα όριά τους, δεν θα μπορούσε ίσως κάποιος συνολικά ν' αμφισβητήσει τις καλές προθέσεις της κυβέρνησης για προστασία των δασικών εκτάσεων;

Ας τοποθετηθεί, ο καθ' ένας μας υπεύθυνος πάνω σ' αυτό αφού βέβαια ακούσει (αν υπάρξει) και την απάντηση της κυβέρνησης.

6. Άρθρο 11 «Φωτογράφησις» Άρθρο 12 «Χαρτογράφησις».

Όταν στην Ελλάδα, από το 1960 που η Γεωγραφική Υπηρεσία Στρατού σε συνεργασία με την ARMY MAP SERVICE ΗΠΑ και μέχρι σήμερα δεν έχει καταφέρει να αεροφωτογραφήσει στις κατάλληλες κλίμακες και να χαρτογραφήσει ολόκληρο τον Εθνικό χώρο σε κλίμακα 1:5.000, παίρνοντας ταυτόχρονα μέτρα για την τακτική ενημέρωση κι αναθεώρηση αυτής της χαρτογραφικής υποδομής, μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε τον ευχολογικό χαρακτήρα των άρθρων αυτών.

Μήπως όμως ή θεωρητική τους αυτή καταχώρηση, αποκτά υπόσταση, μόνο γιατί «Το έργο του το εν όλω ή εν μέρει δύναται ν' ανατεθεί... ή δια συμβάσεως κατόπιν σχετικού διαγωνισμού εις ιδιώτην ή εταιρείαν»;

7. Άρθρο 16 «Ειδικά Δασοτεχνικά Έργα».

Γιατί ανοίγει ή κυβέρνηση το παραθυράκι, της «κατά παρέκκλιση από πάσης άλλης διατάξεως αφορώσης τα δημόσια έργα» χρηματοδότησης διαχείρισης κι εκτέλεσης δασοτεχνικών έργων;

Η ίδια δεν θέσπισε τις διατάξεις για τα δημόσια έργα; Αν αποτελούν πια ξεπερασμένο θεσμικό εργαλείο που εμποδίζει τη δουλειά της, γιατί δεν τις αλλάζει ενιαία και συνολικά για κάθε τύπο έργου.

8. Άρθρο 38 «Εκμίσθωσις δημοσίων εκτάσεων προς αναδάσωσιν».

Εδώ το Δημόσιο μπορεί να εκμισθώνει σε ιδιώτες τα Δημόσια Δάση μέχρι πενήντα χρόνια για δασοπονική εκμετάλλευση. Αντίθετα με το άρθρο 39 αναλαμβάνει το ίδιο τη δασοπονική εκμετάλλευση των Δημοτικών Δασών.

Τι να πιστέψει κανένας; Ότι με το ένα χέρι δίνουμε στους ιδιώτες ότι παίρνουμε με τ' άλλο απ' την τοπική αυτοδιοίκηση; Ή ότι δεν έχουμε εμπιστοσύνη, ότι το ίδιο καλά ΣΑ μπορούσε κι ή Τοπική Αυτοδιοίκηση, να μισθώσει σε ιδιώτες με τους ίδιους ορους, το δικό της δάσος (αν βέβαια αυτή είναι η κυρίαρχη επιλογή).

Ο περιορισμένος χώρος μιας εφημερίδας όμως δεν επιτρέπει πιο πέρα συζήτηση. Άλλωστε το κεφάλαιο 6 του Σ Ν «Επιτρεπταί επεμβάσεις εις τα δάση και τας δασικές εκτάσεις» Άρθρα 44 ως 60, είναι από μόνο του, τόσο γλαφυρά αποδεικτικό, για το πώς προστατεύονται τα δάση, π.χ. με τη μετατροπή τους σε οικοδομήσιμα οικοπέδα 4 τουλάχιστον στρεμμάτων (άρθρο 48), με την ανέγερση τουριστικών συγκροτημάτων (άρθρο 50), με την παραχώρηση τους για μεταλλευτικές και λατομειτικές εργασίες (άρθρο 56), η με τη νομιμοποίηση των καταπατήσεων των εμπόρων γης (άρθρο 49) κλπ., που δεν χρειάζονται αναλυτικότερες κυβερνητικές διευκρινήσεις.

Το Τεχνικό Επιμελητήριο "Ελλάδας έχει ήδη συγκροτήσει επιτροπή ειδικών επιστημόνων πού μελετά το ΣΝ (πού βέβαια δεν του έστειλε ούτε ζήτησε και πάλι τη γνώμη του ή κυβέρνηση) και

θα κάνει κι ακόμη μια φορά το καθήκον του. Όπως τόκανε και προτείνοντας το Σ.Ν. για τον Εθνικό Οργανισμό Χαρτογραφήσεων και Κτηματολογίου της Ελλάδας, που αν είχε θεσμοθετηθεί θα υπήρχε ίσως η αντικειμενική βάση για διασφάλιση των δασών και δασικών εκτάσεων του Δημοσίου.

Ας έκανε όμως μια Φορά κι η κυβέρνηση το δικό της.

Τα δάση είναι περιουσία όλων μας, ανεξάρτητα απ' την κοσμοθεωρητική μας αντίληψη, την κομματική μας ένταξη και τα χρόνια που θα ζήσουμε στον τόπο αυτό. Αλλά δεν μπορεί σ' αυτόν τον τόπο, φαίνεται μια φορά, σε Εθνικής σημασίας θέματα, όπως ή Εθνική Ανεξαρτησία, η Εθνική Περιουσία, η Παιδεία κλπ. να υπάρξει Εθνική Πολιτική με κυβέρνηση της δεξιάς.

Γιατί η άρχουσα τάξη κι η πολιτική της έκφραση, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας (κι όλες οι κυβερνήσεις της δεξιάς, (αλλά και των εξαρτημένων κοτζαμπάσηδων γαιοκτημόνων μετά το 21), νέμονται την πατρίδα μας σύμφωνα με τις αρχές της «ελεύθερης» οικονομίας. Την θεωρούν ιδιόκτητο οικόπεδο τους.

Ευτυχώς, όμως, που ο λαός κι οι εργαζόμενοι μέσα απ' τους καθημερινούς αγώνες τους, πολύ γρήγορα θα διεκδικήσουν αποφασιστικά, κι αποτελεσματικά αυτή τη φορά, να πάρουν στα χέρια τους τις τύχες τους.

Και να χτίσουν ενωμένοι και δυνατοί ένα καλύτερο μέλλον στον τόπο μας και μια σταθερή πορεία για τη βαθειά δημοκρατική αλλαγή.

Τότε μόνο η Εθνική περιουσία θα προστατευθεί σαν περιουσία ολόκληρου του ελληνικού λαού και κοινωνική Ιδιοκτησία των εργαζομένων.